

אריאל רוזן-צבי רצה שנזכור אותו – הוא הביע זאת במפורש בימיו האחרונים, ובפועל במשך כל חייו: שמר, תיעד ואירגן הכל בתיקיות (מקרטון..) ובקלסרים - ממש הכל. מאמרים, ראשי פרקים לשיחות, דרשות ודברי-תורה, הערות לקראת ראיון, נאומים בטקס סיום או בפתיחת לימודים, ראיונות ברדיו. כמו-כן שמר שירים, סיפורים, הגיגים, מכתבים – אספן מילים.

אריאל אהב לספר סיפורים וידע לרתק את כולם. אנחנו במשפחה תמיד נזכור את הסיפורים לפני השינה, באמבטיה, בטיוולים או בדרך לגן – סיפורים שנשארו בזיכרון ונצרכו בלב. בשנים האחרונות אריאל רצה לכתוב ספר על מחלתו – "שם זמני: צמיחה" אך הספיק להעלות על הכתב רק שני פרקים לא ערוכים וראשי פרקים להמשך.

איך מסכמים יובל שנים וקצת של חיים מלאים, מטלטלים ומשמעותיים - לאחר חצי יובל בלעדיו? בשנת הבידוד שנכפתה עלינו וחוסר האפשרות להתכנס יחס, פנים אל פנים, עודדה אותנו להגיש חלק מדברים שכתב ושכתבו עליו – באתר שינציח את אישיותו.

האתר עוד לא גמור, אך זהו בסיס להמשך – אפשרות להתרשם מעושר המחשבה העשייה והכתיבה. התיעד אינו שלם ואינו 'מאוזן' – הרבה טקסטים ומעט תיעוד חזותי (בעיקר קטעי ראיונות בהם השתתף). ולמרות שיש עוד הרבה להשלים וזו רק ההתחלה - אנחנו מבקשים לשתף אתכם באתר שביהרצה, ולציין בדרך זו את יום הזיכרון.

נשאלתי לאחרונה – מיהו קהל היעד של אתר זה? וחשבתי על תשובות שונות ואף סותרות: מחד זהו גל-עד ויישום רצונו של אריאל. זו גם פניה לבני המשפחה הגדלה ומתרחבת – מורשת לדורות הבאים אחרינו שלא הכירו את אריאל החי, החי כל כך. כמוכן לחברים, שותפי-דרך בכל התחומים. ובה בעת גם לציבור שמתעניין בתחומים בהם אריאל עסק ולכל מי שחפצים להתרשם מהתקופה בה אריאל חי ופעל.

תודתנו לכל השותפים לדרך זו – משפחה ואנשי מקצוע – ועוד דרכנו נמשכת. נודה על הערות/ הארות ועל שיתוף האתר

בתקווה שאתר זה ראוי לזכרו של אריאל